

Айзък Азимов

Аз съм в Порт Марс без
Хилда

Да започнем с това, че всичко започна от само себе си, като един сън. Не трябваше да правя никакви уговорки. Не трябваше да променям нищо. Просто наблюдавах как нещата се нареждат сами. Може би още тогава трябваше да предусетя катастрофата.

Започна се с обичайната ми месечна почивка между задачите. Месец на работа и месец почивка беше справедливата и уместна практика в „Галактически услуги“. Пристигнах в Порт Марс за обичайната тридневна подготовка преди краткия полет до Земята.

Обикновено Хилда, бог да я благослови, най-сладката жена, която някой е имал, ме очакваше там и прекарвахме този период спокойно и приятно – един малък антракт за нас двамата. единственият проблем беше, че Порт Марс е хулиганското свърталище в системата, и приятен малък антракт не е това, което му подхождаше. Само че, как да обясня това на Хилда, а?

Е, този път тъща ми – бог да я благослови за промяната – се беше разболяла два дни преди да стигна до Марс и в нощта преди кацането бях получил космограма от Хилда, че тя ще остане на Земята с майка си и няма да ме посрещне този път.

Аз изпратих обратно искрените си съжаления и трескавото си безпокойство за майка ѝ и когато се приземих:

Бях в Порт Марс без Хилда!

Това още не беше нищо, както разбирате. Беше само рамката на картината. Сега оставаше рисуването и оцветяването вътре в нея.

И така аз се обадих на Флора – Флора от няколкото редки епизода от миналото – и за целта използвах видео будката. По дяволите разходите, с пълна пара напред.

Давах си десет към едно шанс, че ще е излязла, ще е заета и видеофонът ѝ – изключен, дори, че ще е мъртва.

Но тя си беше вкъщи, видеофонът и – включен и беше всичко друго, но не и мъртва.

Изглеждаше по-добре от всякога. Възрастта не може да попари, както някой беше казал някога, нейните безкрайни превъплъщения. А робата, която носеше – или, по-скоро, почти не носеше – помагаше доста.

Радваше ли се да ме види? Тя изписка „Макс! Това са толкова години.“

„Знам, Флора, но така е, ако си свободна. Защото познай какво! Аз съм в Порт Марс без Хилда.“

Тя изписка отново. „Не е ли чудесно! Ела тук тогава.“

Аз се опулих за миг. Това беше твърде много. „Искаш да кажеш, че си свободна?“. Трябва да знаете, че Флора не беше никога свободна без доста предварителни уговорки. Е, тя си беше такава.

Каза: „О, имам някакъв малък, не съвсем уговорен ангажимент, Макс, но ще се погрижа за това. Ти ела.“

„Ще дойда.“, казах щастливо.

Флора беше такава момиче – е, добре, стаите й бяха с марсианска гравитация, 0,4 от нормалната. Устройството, което я предпазваше от псевдогравитационното поле на Порт Марс беше скъпо, разбира се, но, между другото, си заслужаваше и тя нямаше проблеми с плащането му. Ако някога сте държали момиче при 0,4 g, не ви трябва обяснение. Ако не сте, обясненията няма да свършат работа. Също така, съжалявам за вас.

Говорим за летене с облаци...

И имайте предвид, че момичето трябва да знае как да се справя със слабата гравитация. Флора знаеше. Няма да говоря за себе си, естествено, но Флора не би ме извикала и не би отменила предишен ангажимент, само защото си няма занимание. Тя винаги си имаше такава.

Прекъснах връзката и само перспективата да видя това на живо можеше да ме накара да изтрия образа й с такава пъргавост. Излязох от будката.

И тогава, точно тогава, точно в този момент първият лъх на катастрофата долетя до мен.

Този първи дъх беше плешивото теме на възлилия Рог Кринтън от офисите на Марс, блестящо над бледо сини очи, бледо жълта кожа и бледо кафяви мустаци. Беше същият Рог Кринтън, с нещо славянско в рода си, за когото половината от хората на работа вън, на полето си мислеха, че има бащино име Кучисин.

Не се напрегнах да си удрям челото в земята, защото почивката ми беше започнала в мига, в който слязох от кораба.

Казах с нормална учтивост „Какво по дяволите искаш? Бързам. Имам среща.“

Той каза „Имаш среща с мен. Имам една малка работа за теб.“

Изсмях се и му изредих всички необходими анатомични подробности, където може да сложи малката си работа и му предложих да си вземе чук, за да му е по-лесно. „Сега е едномесечната ми почивка, приятелю.“

„Червена тревога приятелю“ отвърна той.

Което означаваше никаква почивка, ей така. Не можех да повярвам.

„Хайде, Рог, имай сърце. Имам си собствена незабавна тревога.“

„Нищо подобно.“

„Рог“, замолих се, „не може ли да вземеш някой друг? Който и да е друг?“

„Ти си единственият агент клас А на Марс.“

„Извикай от Земята тогава. Там складират агенти на купчини в генералния щаб.“

„Трябва да бъде свършено преди 11 часа вечерта. Какво толкова? Нямах ли три часа?“

Хванах се за главата. Той просто не знаеше. Казах „Едно обаждане по видеофона, може ли?“

Върнах се обратно в будката, погледнах го и добавих „Лично!“

Флора се показа на екрана отново, като мираж на астероид. Каза „Нещо не е наред ли, Макс? Не казвай, че нещо не е наред. Отмених другия си ангажимент.“

„Флора, скъпа, ще дойда. Ще дойда. Но нещо изникна.“

Тя зададе естествения въпрос с обиден глас и аз отвърнах „Не. Не е друго момиче. В един град с теб няма други момичета. Женски, може би. Не момичета. Мила! Скъпа! Това е работа. Просто изчакай. Няма да отнеме много.“

„Добре“ отговори тя, но го каза като, че не е съвсем добре, така че ме побиха тръпки.

Излязох от кабината и казах „Добре, Рог Кучисин, каква каша сте ми забъркали?“

Отидохме в бара на космодрума и си взехме изолирана кабинка. Той каза „Антарес пристига от Сириус точно след половин час, в 20 часа местно време.“

„Да“

„Трима мъже ще слезат заедно с останалите и ще чакат «Спейс Ий-тър», пристигащ от Земята в 23 часа и заминаващ за Капела малко след това. Тримата ще се качат на «Спейс Ий-тър» и от този момент ще бъдат извън нашата юрисдикция“

„И?“

„Между 8 и 11 те ще бъдат в специална чакалня и ти ще бъдеш с тях. Имам триизмерен образ на всеки от тях за теб, така че ще знаеш кои са те и кой кой е. Между 8 и 11 ти трябва да решиш кой от тях пренася контрабандни стоки.“

„Какви контрабандни стоки?“

„Най-лошите. Променен космолин.“

„Променен космолин?“

Беше ме тръшнал. Знаех какво е космолина. Ако сте пътували в космоса, и вие знаете. А в случай, че сте домошар, простият факт е, че той е нужен всекиму при първото пътуване в космоса, на почти всеки при първата дузина пътувания; много хора се нуждаят от него при всяко пътуване. Без него има замайване, като при свободно падане, крещящи ужаси, полухронични психози. С него няма нищо, нищо не те интересува. И не е привикващо; няма неблагоприятни странични ефекти. Космолинът е идеален, основен, незаменим. Ако се колебаете, вземете космолин.

Рог каза, „Да, променен космолин. Може да бъде променен химически, с обикновена реакция, която може да бъде проведена във всяка лаборатория, в наркотик, който може да ти даде огромно задължение и страхотно пристрастяване от първия път. Като най-опасните алкалоиди, които познаваме е.“

„И току що сме го открили?“

„Не. Службите знаят за това от няколко години и запазихме откритието от други, като потуляхме всичко. Сега, обаче, откритието е стигнало твърде далеч.“

„По какъв начин?“

„Един от хората, които спират тази вечер на космодрума носи малко променен космолин в себе си. Химиците в системата Капела, която е извън Федерацията, ще го анализират и ще измислят начин за синтезиране на повече. Така че, положението е или да се борим с най-ужасния наркотична заплаха, която някога е виждана, или да забраним нещата още в зародиша им.“

„Имаш предвид космолина.“

„Да. А ако забраним космолина, забраняваме космическите пътувания.“

Реших да сложа пръст в раната. „И кой от тримата го пренася?“

Рог се усмихна гадно. „Ако знаехме, щеше ли да ни трябваш? Ти трябва да откриеш кой от тримата е.“

„Караш ме да върша проклето обискиране?“

„Докосни грешния и ще те подстрижем до ларинкса. Всеки от тях е известен човек на планетата си. Единият е Едуард Харпонастер, другият е Жоакин Липски и третият е Андамо Феручи. Ясно?“

Беше прав. Бях чувал за всеки от тях. Предполагам, че и вие. Важни, много важни хора и недосегаеми без предварителни доказателства. „Би ли се заел с такива сделки някой от тях?“

„Тук участват трилиони“, каза Рог, „което означава, че може да е всеки от тях. И един от тях е, защото Джак Хоук стигна до такова заключение, преди да бъде убит.“

„Джак Хоук е мъртъв?“

„Да, и един от тези е уредил убийството. Сега трябва да разбереш кой. Посочваш правилния преди 11 и ще има повишение, повишена заплатата, отплата за горкия Джак, и спасение на Галактиката. Посочваш грешния и ще има отвратителна междузвездна ситуация и ти ще си във всеки черен списък от тук до Антарес и обратно.“

„А ако не посоча никого?“

„Това ще е като да посочиш грешния, що се отнася до Службите.“

„Трябва да посоча някого, но само правилния иначе ми връчват главата ми?“

„На тънки резенчета. Започваш да ме разбираш, Макс.“

В дългия си живот грозният Рог Кринтън не беше изглеждал погрозен. Единственото удоволствие, което получаваш гледайки го, беше, че той също беше женен и че живееше в Порт Марс с жена си цялата година. И го заслужаваше. Може би съм жесток с него, но го заслужаваше.

Обадих се набързо до Флора, веднага след като Рог изчезна.

Тя каза „Е?“. Магнитните шевове на робата и бяха отворени и глътът и звучеше така трептящо нежен, както и тя изглеждаше.

„Мила, скъпа, това е нещо за което не мога да говоря, но трябва да го свърша, разбираш ли? Сега почакай, ще се справя, дори ако трябва да преплувам Големия Канал до полярната шапка по бельо, а? Ако трябва да издера Фобос от небето с нокти. Ако трябва да се нарежа на парченца и да се изпратя по пощата.“

„Хей“, каза тя, „ако мислех, че ще трябва да чакам...“

Трепнах. Не беше от тези, които реагират на поезията. Всъщност беше обикновено същество на действието... но все пак, ако ще нося при слаба гравитация в море от жасминен парфюм с Флора, поетичният отговор не е това, на което най-много бих държал.

Казах бързо „Просто почакай, Флора. Няма да отнеме време. Ще го направя по пътя към теб.“

Бях разстроен, разбира се, но още не бях разтревожен. Рог току що ме беше оставил, когато измислих как ще открия виновния между останалите.

Беше лесно. Можех да се обадя на Рог и да му кажа, но няма закон против това, да искаш тоник в джина си или кислород във въздуха си.

Щеше да ми отнеме пет минути и след това щях да отида у Флора; малко закъснял, но с повишение, повишена заплата и лигава целувка по всяка от бузите от Службата.

Виждате ли, така е. Големите индустриалци не летят много из космоса; те използват видео връзките. Когато отиват на някоя ултра висока междузвездна конференция, където тримата вероятно отиваха, те вземаха космолин. От една страна, нямаха достатъчно пътувания за да рискуват без него. От друга, космолинът беше скъпият начин за летене, а индустриалците го правеха по скъпия начин. Познавах психологията им.

Това се отнасяше за двама от тях. Този, който пренасяше контрабандата, обаче, не можеше да рискува с космолина – дори с цената на риска от космическа болест. Под влиянието на космолина можеше да изхвърли наркотика, или да го даде на някого или да се разприказва за него. Трябваше да остане в състояние да се контролира.

Беше толкова просто.

„Антарес“ пристигна навреме. Въведоха първо Липски. Имаше дебели, румени устни, заоблени челюсти, много тъмни вежди и коса, започваща да побелява. Погледна ме и седна. Нищо. Беше под въздействието на космолина.

Казах „Добър вечер, сър“.

Той отвърна със замечтан глас „Сюрреализмът на сърцата на Панами е три-четвърти време за чаша кафе на речта.“

Това беше космолин при всичко положения. Копчетата в човешкия ум бяха оставени да се въртят свободно. Всяка сричка водеше следваща в свободна асоциация.

Андамо Феручи влезе следващ. Черни мустаци, дълги и лакирани, мазна кожа. Седна.

Казах „Беше ли приятно пътуването?“

Той каза „Пътува светлината фантастично цъка часовникът е коронясва на птицата.“

Липски каза „Птицата на умния се подигра книга навсякъде всички.“

Усмихнах се. Оставаше Харпонастер. Бях хванал инжекционния си пистолет удобно и незабележимо и магнитната спирала беше готова да го хване.

И тогава влезе Харпонастер. Беше слаб, почти плешив, значително по-млад, отколкото изглеждаше на триизмерната си снимка. И той беше космолинизиран до козирката.

Казах „По дяволите“.

Харпонастер каза „Проклетите янки забелязаха речта за техен последен път видях дърво щом казваш“.

Феручи каза „Свиня зародишите територията се оспорват дали добре да дойдат заедно дълъг път тази нощ“.

Липски каза „Веселият господар скачат смърдят топките“.

Гледах ги един след друг, докато безсмислицата затихваше във все по-къси изблици и накрая настъпи тишина.

Беше ми ясно. Един от тях се преструваше. Беше помислил и беше разбрал, че пропускането на космолина ще го издаде. Може би беше подкупил някой служител да му инжектира физиологичен разговор или се беше изхитрил по друг начин.

Един от тях се преструваше. Не беше трудно да се престориш. Коефициентите по суб-етерната имаха пародия за космолина редовно. Впечатляващо беше какви свободи си позволяваха. Чували сте ги.

Загледах се в тях и усетих първото бодилче в основата на черепа си да казва: А ако не посочиш правилния?

Беше осем и половина и работата ми, репутацията ми, главата ми, започваща да става нестабилна на врата ми бяха засегнати. Запазих това за по-късно и помислих за Флора. Нямаше да ме чака вечно. В това отношение, по-вероятно нямаше да ме чака и половин час.

Чудех се. Можеше ли фалшификаторът да поддържа свободните асоциации ако бутнат лекичко на опасна територия?

Казах „Подът е покрит със сили над рога“ и произнесох последните срички да прозвучат като „силна дрога“.

Липски: „Дрога изпод тесто ре ми фа сол да бъде спасена“

Феручи каза, "Спасен и подстриган над обикновено стадо нещо за еднорози като Канзас високо като коляното ми.

Харпоанстер каза „Плетач вятър нито сняг използват опит до по четири винаги и всечувство и усещане залитам“.

Липски каза „Залитания и парцали“.

Феручи каза „Дочно“.

Няколко изсумтявания и те замлъкнаха.

Опитах отново, като не забравях да бъде предпазлив. Щяха да си спомнят всичко, което казвах след това и каквото говорех, трябваше да е безобидно. „Това е дяволски добра космическа линия“.

Феручи каза: „Линиите и тигрите и словата на прерийните кучета лягат на...“

Прекъснах го, гледайки Харпонастер „Дяволски добра космическа линия“.

„Оправи леглото и останалото малка черна овчивост по грешен начин да звъни дрехите в един чудесен ден.“

Прекъснах го отново, гледайки Липски. „Добра космическа линия“.

„Лават в горещ шоколат няма да бъде същият за тебе и удвоявам залога и картоф и пета“.

Някой друг каза „Пета болестността и бял ще терпвотанцува“.

„Данци с обедно време“.

„Итвам“.

„Исландски печати“.

„Змиорки“

Опитах още няколко пъти, но не стигнах до никъде. Фалшификаторът, който и да беше той, беше практикувал или имаше вроден талант да говори със свободни асоциации. Той изключваше мозъка си и оставяше думите да излизат както те си искат. А и той сигурно беше вдъхновен от това, че знаеше какво преследвам. Ако „дрога“ не беше му подсказало „космическа линия“ повторено три пъти сигурно беше. С другите двама беше безопасно, но той със сигурност знаеше.

И си играеше с мен. И тримата казваха фрази, които можеха да сочат дълбока вътрешна вина. Двама от тях ги казваха безпомощно, случайно. Третият се забавляваше.

Така че как да намеря третия? Чувствах трескава омраза към него и пръстите ми потръпваха. Копелето разрушаваше галактиката. Дори повече, пречеше ми да стигна до Флора.

Можех да отида до всеки от тях и да започна да ги претърсвам. Двамата под въздействието на космолина нямаше да направят опит да ме спрат. Те не можеха да имат емоции, страх, тревога, омраза, страст, желание за самоотбрана. И ако някой направеше най-малкият жест на съпротива щях да имам своя човек.

Но невинните щяха да си спомнят след това.

Вздъхнах. Ако опитах, щях да хвана престъпника, но след това щях да съм най-близкото до кълцано месо нещо, което човек може да бъде. Ще има раздрусване в Службата, голяма воня из цялата Галактика, а във вълнението и дисорганизацията тайната на променения космолин ще се изплъзне.

Разбира се, този когото търсех, можеше да е първият, когото посочех. Шанс една трета.

По дяволите, нещо се беше случило, докато си мърморех, а космолина е заразен, ох...

Погледнах отчаяно към часовника си и погледа ми се фокусира на

девет и петнадесет.

Къде по дяволите отиваше това време?

Ох, моя; ох, проклетия; о Флора!

Нямах избор. Проправих си път до кабинката за още едно бързо обаждане до Флора. Едно съвсем бързо обаждане, нали разбирате, да поддържа нещата живи, допускайки, че те не са вече мъртви.

Непрекъснато си повтарях: тя няма да отговори.

Опитах се да се подготвя за това. Има и други момичета, има и други...

Мамка му, нямаше други момичета.

Ако Хилда беше в Порт Марс, никога не бих се сетил за Флора и нямаше да има никакво значение. Но аз бях в Порт Марс без Хилда и си бях уговорил среща с Флора; Флора и едно тяло, направено с пълни шепи от всичко, което е нежно и благоуханно и неизменно; Флора и стаята с ниска гравитация и начинът, по който да се чувстваш падащ през топъл, дихателен океан от захарни целувки с аромат на шампанско...

Сигналът сигнализираше и сигнализираше и аз не смеех да затворя.

Отговори! Отговори!

Тя отговори. Каза „Това си ти!“

„Разбира се, сладурче, кой друг би могъл да е?“

„Много хора. Някой, който би дошъл.“

„Има една подробност в службата, мила.“

„Каква служба? Коприна за кого?“

Почти щях да ѝ поправя грешката, но се чудех каква е тая приумица с коприната.

Тогава си спомних. Веднъж и бях казал, че съм продавач на коприни. Беше, когато ѝ бях донесъл копринена нощница. Само мисълта за това ми причиняваше болка там, където нямаше нужда от повече болка.

Казах „Виж. Дай ми само още половин час...“

Очите и се навлажниха. „Аз съм тук съвсем сама.“

„Ще се разберем“. За да ви покажа колко отчаян бях започнал да ставам, определено започвах да мисля за неща, които неотменно водеха до бижутериен магазин, даже и забележимата дупка в спестовната книжка да личаха за пронизващия поглед на Хилда като мъглявината Конска глава в Млечния път.

Тя каза „Имах чудесна среща за тази вечер и я развалих.“

Аз протестирах „Каза, че си имала не съвсем уговорен дребен ангажимент.“

Това беше грешка. Знаех в мига, в който го произнесох.

Тя изпищя „Не съвсем уговорен дребен ангажимент!“ Това беше казала. Но истината да е на твоя страна само влошава нещата при спор с жена. Не знаех ли? „Наричаш мъжа, който ми е обещал имение на Земята...“

Тя продължи все така за това имение на Земята. Нямах момиче в Порт Марс, което да не мечтаеше за имение на Земята и можеше да преброиш на шестия пръст на която и да е ръка тези, които имаха. Но надеждата никне вечно в човешките гърди, а Флора имаш повече от достатъчно място, където да никне.

Опитах се да я спра. Споменавах сладка и бебче докато бихте си помислили, че всяка пчела на Земята е бременна.

Никаква полза.

Накрая каза „И ето ме тук, съвсем сама, с никого, и как мислиш ще се отрази това на репутацията ми?“ и затвори.

Е, беше права. Чувствах се като най-долната отрепка в галактиката. Ако се разчуеше, че беше останала сама, щеше да се разчуе също, че може да остава сама, че е загубила стария си чар. Такова нещо можеше да съсипе едно момиче.

Върнах се обратно в чакалнята. Един лакей отвън ме въведе.

Разгледах тримата индустриалци и се замислих за реда, в който бих ги удушил бавно ако бях получил заповед за удушване. Харпоанстер първи, може би. Имаше тънък врат, който пръстите можеха да обхванат спокойно и остра Адамова ябълка, която палците можеха да натиснат.

Това ме посьживи безкрайно малко, доколкото да промърморя „Момче!“ само от силно желание.

Започнаха отново. Феручи каза „Свари водния чучурът ти иди в снега да кихаш...“

Харпоанстер с мършавия врат добави „Племенниците и братовчедите не обичат другите котки“

Липски каза „Чайник за доставки къщата свивайки са добра стръв и пият пияни“

„Пиейки авторитар проход за малко“

„Докато зверовете о плячка“

„Релсите на Чикаго“

„Върви път“

„Сервитьор“

„Търор“

После нищо.

Погледнах ме. Аз ги погледнах. Нямаха никакви чувства – а аз

нямах никакви идеи. И времето минаваше.

Погледах ги още малко и помислих за Флора. Установих, че нямам какво да губя и че още не съм загубил. Можех поне да говоря за нея.

Казах „Господа, има едно момиче в този град, чието име няма да спомена, за да не я компрометирам. Нека ви я опиша, господа.“

И я описах. Ако мога така да кажа, последните два часа така ме бяха наточили като острие на силово поле, че описанието на Флора се окажа вид поезия, която изглежда произлизаше от някой извор на мъжествена сила дълбоко в подсъзнанието ми.

И те седяха замръзнали, почти като че ме слушаха, и дори рядко ме прекъсваха. Хората под влиянието на космолина имат известна учтивост. Те не говорят, когато някой друг говори. Затова говорят един след друг.

От време на време, разбира се, спирах за малко, защото остротата на обсъжданата материя ме караше да искам да се помотая и тогава някой от тях можеше да вметне няколко думи преди да се стегна отново и да продължа.

„Пикник от шампанско и болки и хапки от вековната кутия“

„Около него и/или пясъчни качки“

„Нападение и чушка лизна леопарда“

Аз ги заглушавах и продължавах нататък. „Тази млада дама, господа“, казах, „има апартамент устроен със слаба гравитация. Сега може да попитате каква е ползата от слабата гравитация? Имам намерение да ви кажа, господа, защото ако никога не сте имали възможност да прекарате спокойна вечер с примадона от Порт Марс насаме, не можете да си представите...“

Но аз се опитах да направя излишно да си представят – по начина, по който им го разказах, те бяха там. Щяха да си спомнят всичко това по-късно, но се силно се съмнявах, че някой от двамата невинни ще има нещо против. По-вероятно биха ме потърсили да ме питат за телефонен номер.

Продължих така, с нежни, внимателни детайли и една сърдечна тъга в гласа си, докато високоговорителят не съобщи пристигането на „Спейс Ийгър“.

Това беше. Казах на висок глас „Станете, господа“.

Те станаха едновременно, обърнаха се към вратата, и тръгнаха да излизат. А когато Феручи се изравни с мен, го потупах по рамото и казах „Не ти, проклетата гнидо“, и магнитната спирала се омота два пъти около него преди да може да си поеме дъх.

Феручи се бори като демон. Не беше под влиянието на космолина. Намериха променен космолин в оцветени като плътта торбички, прикрепени към вътрешната страна на бедрата му, с косъмчета прикрепени към тях по обичайния начин. Всъщност не се виждаха изобщо; можеше само да ги почувстваш, и дори тогава трябваше нож, за да си сигурен.

После, Рог Кринтън, смеещ се и полуоткачил от успокоение, ме хвана за ревера в смъртоносна прегръдка. „Как го направи? Какво го издаде?“

Казах, опитвайки се да са освободя, „Един от тях се преструваше. Бях сигурен в това. Така че им казах, че...“ станах по-внимателен. Нищо от подробностите на скитническия живот, нали знаете. „... ъ, неприлични истории, значи, и двама от тях изобщо не реагираха, така че те бяха под въздействие. Но дишането на Феручи се учести и капчици пот се появиха на челото му. Направих доста драматично представление и той реагира, така че той не беше взел космолин. И когато те станаха аз бях сигурен кой е моят човек и го спрях. Сега ще ме пуснете ли да си вървя?“

Той ме пусна и почти паднах назад.

Трябваше да тръгвам. Краката ми маршируваха по земята без никакви инструкции от мен, но се върнах.

„Хей, Рог“, казах, „би ли ми разписал един чек за хиляда кредита без то да отива в записите – за услуги, направени на Службата?“

Тогава разбрах, че е полу-луд от успокоение и много временно благодарен, защото каза „Разбира се, Макс, разбира се. Десет хиляди кредита, ако искаш.“

„Искам“, казах. „Искам, искам“.

Той попълни официален чек на Службата за десетте хиляди кредита, добър като пари в брой в половината галактика. Той действително се усмихваше като ми го подаваше и можете да се басирате, че и аз се усмихвах.

Как възнамеряваше да го отчете си беше негова работа. Въпросът беше, че аз не трябваше да се отчитам пред Хилда.

Стоях в будката, за последен път, търсейки Флора. Не бих позволил нещата да продължат без да съм я посетил. Допълнителният половин час само ѝ беше дал време да си намери някой друг, ако вече не беше си го намерила.

Накарай я да отговори. Накарай я да отговори. Накарай я да...

Тя отговори, но беше в официални дрехи. Излизаше и очевидно я бях хванал в последната минута.

„Излизам“ оповести тя. „Някои мъже могат да бъдат прилични. И не искам те виждам никога повече. Не искам очите ми да попадат на теб. Ще ми направиш голяма услуга, мистър Едикойси, ако оставиш на мира сигналния ми код и никога повече не го омърсяваш с...“

Не казвах нищо. Просто стоях и съдържах дъха си и също държах чека, така че да може да го види. Просто стоях. Просто държах.

Сигурно, при думата „омърсяваш“ беше се приближила за по-хубав поглед. Не беше много образована, но можеше да прочете „десет хиляди кредита“ по-бързо от всеки завършващ колежанин в Слънчевата система.

Тя каза „Макс! За мен?“

„Всичките за теб, бебчо“, казах. „Казах ти, че имам малко работа да свърша. Искях да те изненадам.“

„О, Макс, толкова е мило. Няма значение. Аз се шегувах. Сега можеш да дойдеш при мен.“ Съблече палтото си, което при Флора е много интересно действие за наблюдение.

„А срещата ти?“

„Казах ти, че се шегувах“. Пусна внимателно палтото си на пода и си поигра с една брошка, която изглежда държеше дрехата ѝ.

„Идвам“, казах неясно.

„С всеки от тези кредити“ каза тя закачливо.

„С всеки от тях“, казах.

Прекъснах връзката, излязох от кабинката, и сега вече наистина бях втрещен.

Чух някой да извиква името ми.

„Макс! Макс!“ Някой тичаше към мен. „Рог Кринтън каза, че ще те намеря тук. Мама е добре все пак, а аз получих специален билет за «Спейс Ийтър», а какви са тези десет хиляди кредита?“

Не се обърнах. Казах „Здравей, Хилда.“

Стоях като вкаменен.

После се обърнах и направих най-трудното нещо, което някога съм успял да направя в проклетия си, не ставащ за нищо живот.

Усмихнах се.

КРАЙ

© 1957 Айзък Азимов

Isaac Asimov
I'm in Marsport Without Hilda, 1957

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1159>]